

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/588/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213335
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213335.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 14C/240/2012-23 zo dňa 24.10.2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č.k. 14C/240/2012-23 zo dňa 24.10.2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť náhradu škody vo výške 125,- Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 352,20 Eur z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Tvrdený nesprávny úradný postup okresného súdu mal spočívať v tom, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 3Er/2342/2010 proti povinnej Angele Négyesiovej v prospech oprávneného - žalobcu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej dobe. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými podaniami účastníkov konania a ich prílohami a obsahom pripojeného exekučného spisu 3Er/2342/2010. Prvostupňový súd zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný do zápisnice dňa 23.07.2010, žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu 23.09.2010. Exekučný súd uznesením zo dňa 04.11.2010 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že exekučný súd sa pri svojom rozhodovaní v predmetnej exekučnej veci nedopustil porušenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože uvedené zákonné ustanovenie žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neukladá. Zákonná lehota uvedená v § 44 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku určovala 15-dňovú lehotu len na vydanie písomného poverenia exekútora, aby vykonal exekúciu. V predmetnej exekučnej veci bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia pre exekútora vydané do 42 dní od doručenia tejto žiadosti na súd, čo podľa prvostupňového súdu nemožno považovať za zbytočný prieťah alebo nečinnosť zo strany exekučného súdu. Zároveň nie je možné považovať tvrdenie žalobcu o rozhodnutí o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 191 dní za pravdivé. Prvostupňový súd v odôvodnení konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal o akú konkrétnu hodnotu sa zmenšil jeho majetok v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti zo strany odporcu v konkrétnej exekučnej veci, ďalej dôvodnosť žalovanej výšky škody spočívajúcej vo výdavkoch vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky, nepreukázal, že ku vzniku ním žalovanej

škody v tejto exekučnej veci vôbec došlo, ani existenciu bezprostredného a priameho vzťahu medzi porušením právnej povinnosti zo strany odporcu a vznikom tvrdenej škody. Žalobca ďalej vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme nepreukázal existenciu závažných následkov žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Prvostupňový súd prihliadol aj na okolnosti, za ktorých k tvrdenej ujme došlo, pričom konštatoval, že v období, keď bola podávaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli na exekučný súd zo strany žalobcu postupne podávané hromadné podania v zmysle Exekučného poriadku v iných exekučných veciach a to v počtoch výrazne negatívne ovplyvňujúcich plynulé vybavovanie exekučnej agendy v zákonom stanovených lehotách, pričom následkom tohto došlo k mimoriadnej zaťažnosti uvedeného exekučného súdu. Prvostupňový súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania postupujúc podľa § 115a ods. 2 v spojení s § 200ea ods. 1 O.s.p., pretože pojednávanie nie je potrebné nariaďovať v drobných sporoch. O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Odvolateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Odvolateľ ďalej namietal, že tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešpondujú s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nielen moment, kedy súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov. Nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Ďalej namietal, že neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutými dôkazmi - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe. Súd mal umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou rozhodol, porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje skutočnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musel o tom informovať účastníkov konania v spore umožnením, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadрили. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobca namietal, že meritorne rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, pričom v čase vydaného rozhodnutia nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Zároveň v odvolaní namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu a prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pričom napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p., čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 26.05.2015.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012

- (1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
- a) nezákonným rozhodnutím,
 - b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
 - c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
 - d) nesprávnym úradným postupom.
- (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. (1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku pre správnosť jeho dôvodov a nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom tvrdým nesprávnym postupom exekučného súdu v exekučnom konaní, ktorý nesprávny postup mal spočívať v zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom Okresného súdu Rimavská Sobota. Priamo v žalobe žalobca vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh žalobcu žalovanému na vyjadrenie, vyjadrenie žalovaného k žalobe doručil žalobcovi, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania o.i. aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Na svojej úradnej tabuli okresný súd v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. riadne a včas oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku; po uplynutí 5-dňovej zákonnej lehoty okresný súd následne vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil, o čom svedčí zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku. K spisu okresného súdu je pripojený exekučný spis 3Er/2342/2010. V tomto exekučnom konaní mala byť žalobcovi podľa návrhu vo veci samej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na ním tvrdené procesné chyby. Vzhľadom na charakter uplatnených odvolacích námietok žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V prejednanom prípade je zrejme, že pravdepodobne z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolanie žalobcu obsahuje zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. V odvolaní navrhovateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, namieta však zároveň, že súd vec prejednal v jeho neprítomnosti bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (o.i. odvolateľ namieta, že požiadal o odročenie pojednávania, resp. žiadal zrušiť termín pojednávania, hoci takúto žiadosť okresnému súdu nepodal; namieta, že okresný súd nemohol rozhodovať vo veci samej, pretože osobitným rozhodnutím nerozhodol o žalobcovom návrhu na prerušenie konania, resp. že priamo v rozsudku rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania,

hoci žalobca návrh na prerušenie konania nepodal; namietal, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril, hoci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný doručil písomné vyjadrenie k žalobe dňa 25.07.2013).

Odvolačný súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu smerujúce voči konkrétnym záverom okresného súdu uvedeným v napadnutom rozhodnutí, ako aj predchádzajúce konanie, výsledkom ktorého bolo vydané napadnuté rozhodnutie. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa pri posudzovaní veci krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolačnú námietku, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci založil žalobca na argumentácii, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 a 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne môžeme poukázať aj na uznesenie NS SR z 23.06.2013 sp. zn. 7Cdo/141/2013, podľa ktorého: „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.“ Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v ČR pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41NcC/153/2012 zo dňa 10.10.2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné, resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolačná námietka žalobcu, že mu okresný súd vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, rovnako nie je dôvodná. Okresný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade so zákonom, pretože v prejednávanej veci sa jedná vzhľadom na predmet konania o drobný spor (§ 115a ods. 2 O.s.p. v spojení s § 200ea ods. 1 a 2 O.s.p.). Zo spisu vyplýva, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku okresný súd riadne a včas oznámil na svojej úradnej tabuli (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Navrhovateľovi bolo doručené aj vyjadrenie žalovaného k žalobe (09.12.2013). Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie mimo pojednávania (§ 122 ods. 1 O.s.p.), toto však pozostávalo len v oboznámení sa s exekučným spisom a listinami v ňom obsiahnutými, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v návrhu na začatie konania. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania, a teda obsah exekučného spisu 3Er/2342/2010 z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu mu bol nepochybne známy, nakoľko z exekučného spisu vyplýva, že všetky rozhodnutia v exekučnom konaní boli žalobcovi riadne doručené. Pokiaľ žalobca namietal, že okresný súd nevykonal dokazovanie predloženým znaleckým posudkom, súd poukazuje na to, že žalobca do spisu okresného súdu znalecký posudok nepredložil. Iné dokazovanie žalobca nenavrhol a okresný súd ani nevykonal.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd bol povinný pred rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o žalobcom podanom návrhu na prerušenie konania, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže žalobca v konaní pred okresným súdom takýto návrh nepredložil. Z tohto dôvodu rovnako nebola dôvodná ani námietka odvolateľa, že tým, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, čím malo byť porušené právo žalobcu na súdnu ochranu, pričom napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania neobsahuje.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia došlo až po zákonnej 15-dňovej lehote, pričom v rozpore s obsahom spisu exekučného súdu nesprávne tvrdil, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (tvrdené omeškanie 191 dní). Ďalej v tvrdení, že exekučný súd nebol oprávnený preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe však 15-dňová lehota plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí v prípade, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14.12.2012, II.ÚS/520/2012 z 10.07.2013, II.ÚS/248/2013 z 25.04.2013 alebo II.ÚS/112/2013 z 13.02.2013). Z pripojeného exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23.09.2010 (vo vzťahu k tvrdenému nesprávne úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie), pričom exekučný súd dňa 04.11.2010 uznesením č. k. 3Er/2342/2010-9 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z exekučného spisu vyplýva že následne bolo exekučné konanie uznesením exekučného súdu 3Er/2342/2010-39 zo dňa 20.12.2011 zastavené. Uvedený postup a uvedené časové obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, resp. prietahy v konaní a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred exekučným súdom, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť je potrebné osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia - rozhodcovské rozsudky. Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Predovšetkým je povinný skúmať, či exekučný titul podľa § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie NS SR z 10.10.2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R 66/2013). Žalobca postup súdu, ktorým skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie, teda exekučnému súdu vytýka bezdôvodne.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní, takže v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom. Jeho postup bol ovplyvnený tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie, žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie). Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcom v postavení oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávne úradnému postupu (viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS/606/2012-20 zo dňa 14.12.2012).

Žalobca napokon v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Táto námietka nekorešponduje s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a preto túto námietku súd nepovažoval za dôvodnú. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nesprávny úradný postup exekučného súdu. Keďže už nesplnenie čo len jednej z viacerých podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, má za následok zamietnutie žaloby, v súlade so zásadou hospodárnosti konania nie je potrebné, aby sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne zaoberal nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, resp. splnením ďalších podmienok zodpovednosti za škodu. Táto skutočnosť by preto nespôsobila nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu, preto odvolací súd náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.